

Akié a Fiú, azé az élet.

1 János 5,6-12

⁶Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nemcsak a víz által, hanem a víz és a vér által; a Lélek pedig bizonyóságot tesz róla, mert a Lélek az Igazság. ⁷Mert hárman vannak, akik bizonyóságot tesznek: ⁸a Lélek, a víz, a vér; és ez a három egy. ⁹Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyágtételét, de Isten bizonyágtétele nagyobb; mert Isten bizonyágtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyóságot. ¹⁰És aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyágtétel. Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyóságot tesz Fiáról. ¹¹Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. ¹²Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.

Tegnap este elkezdtem visszafesteni azt a képet a lehajló alakról (Uray Géza műve) falra, ami a hőszigetelés miatt most eltűnt egy ideig. Már éppen alkonyodott, lehívtam a gyermekeket, hogy lefekvés előtt lássák milyen aprólékos és lassú koncentrált munka is ez az ecsetelés. És azért is, hogy elmondjam nekik, milyen kitartás kell ahhoz, hogy az „irgalmasságot” megjelenítsük az életünkön keresztül. Én a nagy szimbolikus gondolkodás közben azt vettem észre, hogy előkerült a nagy piros pöttyös labda és mindhárman már csak arra koncentráltak, hogy ki szerzi meg, ki rúghat bele. Ekkor jutott eszembe Füle Lajos verse, amely nagyon jól illik mai alapigénk üzenetéhez.

FUTÁS

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen űzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogy elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.
Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életen át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörűszépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Micsoda kifejező erő!?! Micsoda kép?

Fut az ember az élet után. Meg akarja kapni, meg akarja szerezni, birtokolni szeretné, de az valahogy mindig előtte van, mintha sohasem kapná meg, mintha sohasem élné át, hogy az élet már az övé. Az út pedig fogy, az élet rövid, s halálos ágyon az őszinteség pillanatában pedig eljön a tiszta igazság pillanata: nem kapta meg az életet.

Rengetegen kényszerülnek így elbúcsúzni, így elmenni ebből az életből ezzel az utolsó sóhajjal: „még nem is éltem”. És az a sóhaj nem az évek, vagy az évtizedek számának szól, hanem annak, hogy átélte-e már valaha azt az ember, hogy igazán él, hogy övé-e valósággal az élet? Tudom, hogy sokan közülünk is felsóhajtanak ezzel a kérdéssel. Mikor élek már egy kicsit? Lehet ezt életnek nevezni, amit csinálok? Mikor lesz az enyém az élet?

Az élet. Nem a maga biológiai és vegetatív értelmében, hanem az ÉLET mint érték. Az élet mint, amit érdemes élni. Az élet, ami nincs korlátok közé szorítva.

A Biblia nagyon rövid választ ad, könnyen megjegyezhető, könnyen felidézhető, amikor ez a sóhaj elhagyja az ajkunkat. „Akié a Fiú, azé az élet.”

S amilyen könnyen megjegyezhető ez a mondat, olyan nehezen valósítható meg a gyakorlatban. Talán fejben olyan jól tudjuk mi is, milyennek is kellene lennie az életnek, milyen is a Biblia által megrajzolt élet, de a gyakorlatban mégis olyan nehezen tudjuk magunkat rászánni, hogy ki is próbáljuk. Annyira futja tőlünk, hogy kinyögjük: „nehéz az élet”, de abba már nem igazán gondolunk bele, hogy miért is ilyen nehéz. Talán azért, mert mi akarjuk azt tartani. De ebbe a folyamatos erőlködésbe egyszer csak belefáradunk. A Bibliában van egy kép, egy metafora, ami az életet az igához hasonlítja. De erről azt mondja a Biblia, hogy ez könnyű és gyönyörűség. Egy iga? Igen. Mert az igtát ketten húzzák. A másik oldalon pedig Jézus áll. Ő húzza a nagyobb részt. Ő cipeli a nagyobb részt. Akinek az életében ott van Jézus, annak az élet, még a nehézségek között is: gyönyörűség.

Ez a szó, amit Jézus itt használ (gyönyörűség) egy esztétikai kategória. Amikor azt mondjuk valamire, hogy szép, hogy gyönyörű, hogy kellemes, hogy élményteli, akkor esztétikai állapotot, esztétikai reakciót fejezünk ki.

A mai kultúrát legtöbbször azzal szokták jellemezni, hogy egy esztétikai kultúra. Ez talán már globálisan is igaz. Ez azt jelenti, hogy az emberek többsége szép életet kíván élni. Azaz a szép kategóriája az életminőség meghatározójává vált. A szép élet pedig legtöbbször a szabad, fájdalommentes, lehetőleg gazdag életet jelenti ma, ami tele van élményekkel, szórakozással, bulival, s amibe már nem igazán fér bele a munka izzadságsöppje, a kitartás és a hűség erényei. A szép az, ami azonnal és most az enyém lehet, ahogy a vágyak diktálják, a szép az, amit én annak látok. Ebbe a szépbe pedig ma nem igazán akar beleférni Jézus, a Fiú. Azaz a mai kultúra nem ért egyet a Bibliával abban, hogy a szép élet csak azé lehet, akié a Fiú.

Engedjete meg itt egy hosszabb kifejező történetet, ami nagyon szimbolikusan, de ugyanakkor nagyon mélyen fejezi ki azt, amit Isten adni szeretne az embernek.

Egy vagyonos ember és a fia ritka festményeket gyűjtött. Gyűjteményükben Picassótól Raffaelóig sok híres művész alkotása megtalálható volt.

Kitört a háború és a fiú katonának állt. Bátran harcolt, míg egy csatában életét vesztette, amikor egy társa életét próbálta megmenteni. Értésítették édesapját, aki mély gyászba esett egyetlen fia elvesztése miatt.

Körülbélül egy hónappal később, éppen karácsony előtt, zörgettek az apa kapuján. Az ajtóban egy fiatalember állt, kezében nagy csomaggal.

„Uram, ön nem ismer engem” kezdte a fiatalember. „Én vagyok az a katona, akiért az ön fia az életét adta. Sok életet megmentett azon a napon. Éppen engem próbált fedezékbe vinni, amikor a halálos találat érte. Gyakran mesélt Önről és a gyűjteményükről.”

A fiatalember a kezében lévő csomagot a férfi felé nyújtotta. „Tudom, hogy nem sokat ér. Nem vagyok valami nagy művész, de azt hiszem a fia is azt akarná, hogy ez az öné legyen.”

A csomag a fiú portréját tartalmazta, amit bajtársa festett róla. Az apa könnyekig hatódva meredt a képre, ami meglepően jól ábrázolta fia személyiségét. Miután összeszedte magát felajánlotta, hogy fizet érte.

„Szó sem lehet róla! Ezt ajándéknak szántam, bár tudom, hogy soha semmivel nem leszek képes visszafizetni, amit a fia értem tett!”

Az apa felakasztotta a festményt a falra, gyűjteménye többi darabja közé és, ha látogatója érkezett ezt a képet mutatta meg elsőként, minden mestermű előtt.

Amikor meghalt, a gyűjteményt aukcióra bocsátották. Sok gazdag, befolyásos ember gyűlt össze az árverésen, abban reménykedve, hogy megszerezhetnek egy-egy ritkaságot.

A kikiáltópulthoz közel egy állványon a fiú arcképe állt. A kikiáltó kalapácsával jelt adva megszólalt: „Az árverést a fiú arcképével kezdjük. Ki ad érte 100 dollárt?”

A teremben csönd volt. A hátsó sorból valaki bekiabált: „a híres festményekre vagyunk kíváncsiak! Ez a kép senkit nem érdekel!”

A kikiáltó azonban folytatta. „Ki ajánl 100 dollárt a képért?”

Egy türelmetlen hang bekiáltott. „Nem ezért jöttünk! A Rembrant-ot és a Van Gogh-ot akarjuk látni! Kezdje már el az igazi árverést!”

A kikiáltó azonban rendíthetetlen volt. „A fiú. Kinek kell a fiú?”

Végül egy hang megszólalt a terem hátsó sarkából. A családnál hosszú ideig szolgált kertész volt az. „Tíz dollárt adok a képért.” Szégyenkezett egy kicsit, de többet nem kínálhatott szerény vagyonából.

„Tíz dollárnál tartunk. Ki ad érte húszat?” folytatta a kikiáltó.

„Adja oda neki tízért és lássuk végre a mestereket!” kiáltották többen is.

„Tíz dollárnál járunk. Ki ajánl húsz dollárt?”

A teremben ülők egyre nyugtalanabbul és türelmetlenebbül feszengtek székeiken. Nem ezért a képért érkeztek az árverésre.

„Először, másodszor, senki többet harmadszor. A kép elkelt tíz dollárért!” A kikiáltó az asztalra csapott a kalapáccsal, majd bejelentette: „Az árverésnek vége.”

„És mi van a festményekkel?” kiabálták többen is.

„Sajnálom,” válaszolta „az árverés befejeződött.”

„Amikor megbíztak az aukció levezetésével, tudomásomra hozták az elhunyt végrendeletének titkos záradékát, amit csak most árulhatok el. Megbízásom kizárólag a fiú képének árverésére vonatkozott. Aki azt megvásárolja azé a többi festmény is. Aki megvette a fiút mindent örököl!”

Akié a Fiú, azé az élet.

De ha az ember nem fut a Fiú után, hanem lohol a kenyér, a vagyon, a hírnév és a dicsőség után, akkor hogyan lehet egyszer mégis övé az élet?

Úgy, hogy Isten kezd el futni az ember után.

Van a Füle Lajos versnek egy harmadik versszaka is:

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánja nagyon,
guruló szívét csakhogy elérje,
hogy fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésen át,
hulló Igével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

Krisztusban történik meg mindez. Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nemcsak a víz által, hanem a víz és a vér által.

Jézus keresztségéről és kereszthaláláról ír itt János a 6. versben. A keresztség üzenete, Jézus megkeresztelkedésének üzenete ez: Jézus azonosságot vállal az elveszett és bűnös világgal. Beáll a sorba annak ellenére, hogy bűnei lennének, Keresztelő János pedig megkereszteli őt. Egyé válik velünk, valóságos emberi létet fejez ki ez a kép. A vér pedig nem más, mint nagypéntek eseménye. Valóságos ember léte akkor vált teljesen valóvá a mi számunkra, amikor a halált is képes volt felvállalni. János, a levél szerzője azzal a nézettel vitatkozik, hogy vajon Jézus valóságos ember volt-e. Ezért írja, hogy mind Jézus megkeresztelkedése, mind pedig Jézus kereszthalála azt bizonyítja, hogy Jézus nem csak Isten volt, hanem valóságos ember is egyszerre.

Fut az Isten az ember után, hogy életet adjon neki. Emberré lesz az Isten, csakhogy életet ajándékozzon neki. Meghal az Isten ember módjára, csakhogy feltámadásával az örök életet adhassa nekünk.

Jn 3,16 – hogy aki hisz.

Aki hisz, azé a Fiú. Akié a Fiú, azé az élet!